

v ČERVENEC

V červenci byli dubánci opět doma ve svém lese plném dubů a celí šťastní se pustili do obvyklých červencových her. Kromě oblíbeného stání na hlavě a hry na babu také například hádají, co namalovala obloha z mraků, a sami také rádi malují. Červenec je k tomu vůbec nejlepší měsíc, protože dozraje mnohé ovoce, z jehož šťávy se dají dobře vyrobit barvy. Oblíbenou barvou je především červená barva z třešní – tak také měsíc červenec dostal své jméno. Dubánci nepoužívají papír nebo plátno, to ne, ale rádi malují třeba broukům na krovky. Proto, děti, až příště v přírodě uvidíte nějakého barevného brouka, možná ho pomaloval některý z dubánků.

Červenou barvu miluje snad nejvíc jedna zvědavá dubánčí holčička Dubinka. Všechno oblečení, které si obléká, musí mít červené – šaty, boty, mašličky, zkrátka všechno.

*V červenci pak jako v ráji
dubánci si jenom hrají.
S dědou hrají na babu,
stavějí se na hlavu.*

Jednoho července Dubinka našla díru v plotě opuštěné zahrady. Prolezla jí a začala si v neposekané trávě hrát na Šípkovou Růženku. Zahrada opravdu vypadala, jako by se o ni sto let nikdo nestaral. Jak si tak hrála, všimla si pavučiny, ve které se strachy třepetala nešťastná muška. Blížil se k ní pavouk a byl by ji býval snědl, kdyby Dubinka mušce nepomohla vymanit se z pavučiny. Z mušky se rázem stal kouzelník a povídá: „Děkuji ti, Dubinko, že jsi mi pomohla. Jmenuji se Prokop. Tak jsem se do té pavučiny zamotal, že jsem ani kouzla použít nemohl. Už už by mě ten pavouk snědl, kdyby ses tu neobjevila. Za odměnu ti splním jakékoli přání. Jen si něco přeji, má milá.“

Dubinka se zamyslela a povídá: „Chtěla bych, aby všechno, co vidím, bylo červené!“

Kouzelník Prokop se jejímu přání podivil, ale jediným máchnutím kouzelné hůlky splnil, o čem jej požádala. V tu chvíli Prokop zmizel a Dubinčin svět se proměnil v červený. Slunce, které viděla na obloze, již nebylo žluté, ale červené. Stromy, tráva, ptáci, ... zkrátka všechno bylo červené a Dubinka byla nadšená. Přiběhla domů a smála se šťastně na celé kolo. V kuchyni seděl tatínek a měl na sobě červené oblečení! To bylo poprvé, co ho Dubinka viděla v červeném, a smála se ještě víc. Ovšem tatínek neměl moc dobrou náladu. Když Dubinka zavolala: „Mně se splnilo největší přání! Všechno, co vidím, je červené!“ Tatínek jen zabručel pod vousy něco, čemu moc

nerozuměla. Řekl totiž, že dubánci mají mnohdy velké štěstí, že nejsou všechna jejich přání vyslyšena.

Druhý den šla Dubinka do dubánčí školy a hned se pustila do své oblíbené zábavy, totiž kreslení obrázků. Jenže ouha, ostatním dubánčím dětem se obvykle její pěkné kresby líbily, ale tentokrát se jim jen smály. Jelikož viděla všechny pastelky červeně, nepoznala, že nakreslila růžovou louku, modré

stromy, fialového psa a žlutou kočku. Hodně ji to mrzelo a vůbec se jí celý ten červený svět už nelíbil tolik co včera. Odpoledne šla na procházku a zatoužila vidět zase všechny barvy květin, listy stromů hezky zelené, a aby ji opět hřálo žluté sluníčko, ne červené.

Běžela do zahrady, kde se předchozího dne potkala s čarodějem. Volala: „Prosím, Prokope, jsi tu? Já chci to kouzlo vzít zpět. Mně už se nelíbí všechno vidět červeně. Prosím, ukaž se mi.“

Čaroděj se ukázal, ale tvářil se nazlobeně. „Dubinko, jak to, že se neraduješ ze splněného přání?“ optal se. Dubinka mu vyprávěla, co se stalo ve škole, a jak už se z toho přání vůbec neraduje. Prokopovi jí bylo líto, ale nelíbilo se mu, že si na jeho dárek stěžuje. Zamyslel se, máchl kouzelnou hůlkou a vyčaroval menší strom plný jablek. Potom řekl: „Dubinko, na tomto stromě jsou všechna jablka červená kromě jednoho, které je ještě nezralé, zelené. Pokud správně určíš, které to je, odčaruji tě a budeš znovu vidět vše jako dřív.“ A pak opět zmizel jako pára nad hrncem.

Dubinka vůbec nevěděla, jak má zelené jablko najít, když všechna vidí červeně. Prohlížela si jablka a nakonec si sedla pod strom a rozplakala se. Zůstala by tak nejspíš až do večera, kdyby toho dne blízkému sedláku Jonášovi neutekl z ohrady mladý býk a náhodou se zrovna nepásl poblíž stromu, pod kterým vzdychala nešťastná Dubinka. Když býk dívku spatřil, rozběhl se přímo proti ní, aby ji nabral na rohy. Vždyť byla oblečena celá v červeném a býky červená barva dráždí. Dubinka se polekala, ale stihla zvířeti na poslední chvíli uhnout stranou. Býk narazil velkou silou hlavou do stromu a omráčen padl k zemi. Na zem popadala též všechna jablka ze stromu kromě jednoho jediného. Dubinka si uvědomila, že to musí být ono nezralé, zelené jablko, a radostí poskočila. Zavolala Prokopa, který se tentokrát ukázal hned, a také měl radost, že Dubinka správně určila zelené jablko. Odčaroval ji, jak slíbil, a Dubinka mu nadšeně poděkovala.

Toho dne, než Dubinka večer usnula, si umínila, že už nikdy nebude mít žádné hloupé přání a že bude mít všechny barvy stejně ráda.

